

Kendini sevmeliydi önce insan. Aynaya baktığında tebessüm edebilmeliydi. Kendimi seviyor muyum henüz emin değilim. Hayatımın hangi noktasındayım bilmiyorum. Bu zamana kadar nerelerde olduğum kısmıysa hiçbir zaman bir çocuk olamamamdı. Ben çocukluğumu hiç yaşamamıştım ki. Kimse bana çocukmuşum gibi davranmamıştı. Arkadaşlarım hafta sonları ailesiyle vakit geçirirken ben çalışıyordum. Onlar, yaz tatiline giderken ben kızgın ızgaranın başında köfte çeviriyordum. Bir kere bile denize gitmemiştim. O yüzden çocuk olmak nasıl bir duygudur diye sorarsanız bana ben en başından sınıfta kaldım. Babam, ne zaman çıkar bilmiyorum. Annemin ne zaman yüzü güler bilmiyordum. Okunduğunda ne kadar basit bir hikâye değil mi? Oysa en acı olanda bilindik bir hikâye olması kadar acıydı. Ne de olsa hayat herkese adil davranmamıştı. En son ne zaman aynı sofraya oturduk. Eğitim hayatımı oturup anlatamam çünkü okulunu uyuyarak geçiren aylak bir öğrencinin tekiydim.